

7. søndag efter trinitatis

Alt har sin stund, og hver en ting under himmelen sin tid: Tid til at fødes og tid til at dø. Tid til at plante, og tid til at rydde. Tid til at dræbe, og tid til at læge. Tid til at nedrive og tid til at opbygge. Alt har han skabt smukt til rette tid; også Evigheden har han lagt i deres hjerte, dog således at menneskene hverken fatter det første eller sidste af, hvad Gud har virket".

Sådan hørte vi fra alteret læst et stykke fra GT – fra Prædikerens bog - hvis forfatter i indledningen gør sit sigte med skriftet klart 'alt er' "endeløs tomhed – alt er tomhed". Det er således et værk som handler om meningen med livet – et værk som igen og igen bruger begrebet: Tomhed.

Således handler mennesket i blinde – det kan gøre sig al den flid det vil – men vil aldrig vide hvad der sker. Det må blot tage imod livet - som det kommer - for det kender ikke tid og sted.

Til sidst i prædikerens bog skildres døden - som sølvsnoren der brister - og guldskaalen - der revner. Som støvet der vender tilbage til jorden hvorfra det kom - og livsånden der vender tilbage til Gud, som gav den.

Det handler om vore fem sanser set i forhold til Gud som den skabende Gud – den Gud som har lagt verden og evigheden i menneskets hjerte - og dog på en sådan måde - at menneskene hverken fatter det første eller sidste af - hvad Gud har udvirket.

En verden hvor vi mennesker må sande livets og verdens meningsløshed og tomhed. En verden hvor vores sanser ikke kan opfatte andet end - at alt er forbi med døden.

Jo syndefaldsberetningen toner frem: "I dit ansigts sved skal du spise dit brød, indtil du vender tilbage til jorden, for af den er du taget. Ja, jord er du, og til jord skal du blive".

Og netop myten om uddrivelsen af Edens have er et omdrejningspunkt i Prædikerens bog – for Gud skabte mennesket i sit billede – og blæste

livsånde idet – men da det søgte at blive Gud lig ved at spise af kundskabens træ – faldt mennesket - det synede.

Med andre ord - Det blev fra at være et ubevidste, uvirksomme, barnlige individ – til et bevidst, tænkende individ - på godt og ondt.

Som Prædikerer udtrykker det: Gud har givet mennesker den ulykkelige plage at udforske og søge visdom. Han har lagt menneskene verdens gang på sinde - uden at de kan finde ud af noget som helst.

Overladt til det håndgribelige – det materielle – til lovens torden. En angstens trældom – en angst som består i – at man vil holde fast på sig selv og sit eget – og dog må sande at livet langsomt glider en af hænde – at livet bliver til død.

Og moralen er: Hvad har menneskene ud af al sit slid og møje? Intet - fordi al ting går sådan - som Guds vilje vil det.

For livet er dødens liv. Og derfor bør mennesket i denne dødens verden ustandselig rette sit blik frem mod det evige – mod dér hvor alt er nyt.

Vantro kontra tro – det håndgribelige og det materielle - kontra det ikke synlige og det ikke definerbare. At Tro er at give afkald – give slip på - al selvbestaltet sikkerhed.

”Frygt derfor ikke for dem. For der er intet hemmeligt, som ikke skal åbenbares, og intet skjult, som ikke skal blive kendt”. Det var Jesu ord til sine disciple – fra ham som blev kaldt Be ´elsabul – altså Satan - fordi han uddrev onde ånder – og det blev han kaldt af de der levede deres liv ved det håndgribelige – det materielle – i mørket under Lovens torden.

Men Jesus kom ikke for at gøre tegn og underlige gerninger - endsige for at uddrive onde ånder. Han kald var noget andet – og det er dét han her taler indirekte om – nemlig sin forestående død og opstandelse – for da er der intet skjult – som ikke skal blive kendt.

Da kan vi synge med Grundtvig: Livets ord af Guddoms-rod - kilden er til livets flod; lysets børn deri sig bade, de af dåben sjæleglade - dukker op til evigt liv.

En ode til den sejers helt - Kristus. Og vi holder gudstjeneste i kraft af hans usårlighed – af hans ukrænkelighed.

Da prædikes der fra tagene og mennesker taler i lys. Det sker overalt, hvor mennesker lever og tør se andre mennesker i øjnene - for at genfinde det Guds billede - der ligger som en rest – et åndeligt DNA i et hvert menneske.

Og den der tror lever i forventningen. Og forventningen er det fortabte menneskes ja til Guds nåde og barmhjertighed.

Og den der forventer - lever som alle andre – for forskellen er kun forventningen – og den kan ikke ses. Og den der lever i forventningen ser ikke tilbage men kun frem - Og sådan må det menneske som lever i forventningen til stadighed forblive ved Ordet og hører det tale til sig i mørket.

Hvad jeg siger jer i mørket, skal I tale i lyset – det er hans ord til os - lagt i vore hjerter!

Frygt derfor ikke. For der er intet hemmeligt, som ikke er åbenbaret - og intet skjult - som ikke er blevet kendt. Amen